

Touto prací jsem chtěl podat co možná nejobsáhlejší zprávu o hudebne-dramatickém divadle ve Francii, jehož současný vrchol, dle mého úsudku zastínuje ostatní muzikálovou produkci v Evropě. I když jsem na konci této práce, stále mám pocit, že jsem v některých oblastech stále na začátku. Tak bohatý je pramen francouzské zábavní hudby spojené s divadelním jevištěm. V posledních letech byl podán důkaz, že Francie a muzikál není protimluv, jen je třeba pochopit jeho zákonitosti. Rozhodli jsme se termín megamuzikál, pro mnoho důkazů podaných v této práci, aplikovat na francouzské produkce po roce 1998. Jakkoli to není termín původní a snad i původem posměšný, přesně vystihuje svojí estetickou kvalitu. Zdá se, že proces vývoje od amerického muzikálu zlaté éry, přes pozdější rozvoj britské školy muzikálu superlativu má svého pokračovatele ve francouzském muzikálu grand spectacle, který svojí kariéru začal teprve nedávno. Fenomén dokázal překročit hranice původu a rozšířit se i do oblastí, které sice nemají vlastní muzikálovou tradici, ale muzikálu jako způsobu divadelní zábavy rozumí. Jakkoli se megamuzikálu angloamerická kritika vysmívá, našel svojí tvář i divák. V této práci jsem se snažil představit široký proud dalších hudebních útvarů, které pro Francouze znamenají denní chléb a pro naše kraje jsou absolutně neznámé – jako například tvorba Jérôme Savaryho, který dle mého názoru dokázal, že zábavní hudební divadlo, poruší-li zavedená klišé, se může stát opravdovou zábavou. Proč jsem se vlastně ponořil do této repertoárové studnice, jsem už snad částečně vysvětlil, ale ještě bych rád doplnil pár následujících postřehů tak trochu na okraj mé práce. Od roku 1998 jsme byli při pozorování francouzské scény neustále překvapováni jak rozdílná - a při tom podobná je tato scéna naší domácí.